

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 7Csp/63/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8123205593
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dana Farkášová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2023:8123205593.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

8
7Csp/63/2023

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Danou Farkášovou v právnej veci žalobkyne: A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. E. X, XXX XX E., právne zastúpená: JUDr. Igor. F., advokát, so sídlom Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpenému: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, v spore o primerané finančné zadostučinenie vo výške 788,70 Eur s prísl., takto

rozhodol:

8
7Csp/63/2023

- I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni sumu 100 Eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.
- II. V prevyšujúcej časti súd žalobný návrh z a m i e t a .
- III. Žalobkyňa m á vo vzťahu k žalovanému n á r o k na náhradu trov konania v rozsahu 100% z prisúdenej sumy, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

7
7Csp/63/2023

1. Žalobkyňa žalobou doručenou súdu dňa 09.06.2003 žiadala, aby súd zaviazal žalovaného vydať jej primerané finančné zadostučinenie vo výške 788,70 Eur spolu s trovami konania. Žalobu odôvodnila tým, že v spore vedenom na Okresnom súde pod Prešov pod spisovou značkou 13C/321/2015 o vydanie bezdôvodného obohatenia bola ako žalobkyňa v postavení spotrebiteľa úspešná, keď Krajský súd v

Prešove rozsudkom 17Co/25/2022 zo dňa 27.10.2022 zmenil rozhodnutie súdu 1. inštancie tak, že zaviazal žalovaného vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 788,70 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,15% ročne z dlžnej sumy odo dňa 29.08.2015 do zaplatenia, ako aj trovy konania. Ako spotrebiteľka si uplatňuje primerané finančné zadosťučinenie za porušenie jej spotrebiteľských práv, ktoré bola nútená brániť v základnom konaní. Primerané finančné zadosťučinenie má plniť sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy, zároveň má mať aj funkciu relutárnu, ktorá predstavuje obohatenie spotrebiteľa vo výške priznaného primeraného finančného zadosťučinenia proti dodávateľovi za to, že spotrebiteľ podstúpil súdne konanie, v ktorom bol ako spotrebiteľ na súde úspešný. Primerané finančné zadosťučinenie požaduje vo výške 788,70 Eur, pričom požaduje zohľadniť skutočnosť, že žalovaný sa na jej úkor o túto sumu bezdôvodne obohatil.

2. Žalovaný sa k žalobe žalobkyne vyjadril vo svojom písomnom podaní zo dňa 28.06.2023, v ktorom žalobu žiadal zamietnuť. Žalovaný poprel uplatnený nárok ako nedôvodný pre absenciu skutkových okolností, ktoré by preskúmateľným spôsobom odôvodnili základ nároku a jeho výšku a tiež ako zjavne neprimeraný. Žalobkyňa na zdôvodnenie tvrdeného nároku neuviedla žiadne skutočnosti, ktoré by zodpovedali právnej povahe uplatňovaného nároku a ktoré by zdôvodnili primeranú žalovanú sumu. Primerané finančné zadosťučinenie je nárokom imateriálnym, teda nemajetkovej povahy. Logicky preto jeho výšku môžu určovať len skutočnosti, ktoré zodpovedajú takejto povahe zadosťučinenia. Žalovaný poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove v senáte 9Co/61/20018, podľa ktorého primerané finančné zadosťučinenie je nárokom, z podstaty ktorého vyplýva jeho imateriálna povaha, čo znamená, že pri rozhodovaní o ňom nie je možné vychádzať z aspektov materiálnej povahy, keďže tieto sú základom pre uplatnenie iných nárokov, napríklad náhrady škody.

3. Žalobkyňa vo svojom písomnom podaní k vyjadreniu žalovaného zo dňa 01.08.2023 zotrvala na svojom právnom názore. Právoplatný rozsudok súdu 1. inštancie v základnom konaní jasne deklaruje, že v záväzkovom vzťahu medzi ňou a žalovaným došlo k porušeniu noriem spotrebiteľského práva. Tvrdenia žalovaného o neexistencii a nepreukázaní porušenia práva a povinnosti len odzrkadľujú jeho prístup k rešpektovaniu príslušných noriem spotrebiteľského práva a princípu ochrany spotrebiteľa. Suma 788,70 Eur je vzhľadom na postoj žalovaného a intenzitu porušenia spotrebiteľských noriem evidentne daná. Vzhľadom na charakter a stupeň porušenia práva a povinnosti daných spotrebiteľskými právnymi normami považuje žalobkyňa uplatnenú výšku primeraného finančného zadosťučinenia za adekvátnu. V ďalšom poukázala, že ujma, ktorá konaním žalovaného vznikla, nebola len v akademickej rovine, pretože porušenie zo strany žalovaného malo bezpochyby majetkový charakter. Vo svojom písomnom vyjadrení poukázala na rozhodnutia Krajského súdu Prešove, kde boli priznané obdobné sumy.

4. Súd vykonal dokazovanie oboznámením listinných dôkazov, ktoré sú súčasťou súdneho spisu a zistil tento skutkový stav :

5. Rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 17C/25/2022-295 zo dňa 27.10.2022 Krajský súd v Prešove zmenil rozhodnutie súdu 1. inštancie č. k. 13C/321/2015-122 zo dňa 24.09.2021 tak, že zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu 788,70 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,15% ročne odo dňa 29.08.2015 do zaplatenia, ako aj trovy konania. Odvolací súd konštatoval, že zmluvný vzťah uzatvorený medzi žalobkyňou a žalovaným je potrebné považovať za bezúročný a bezpoplatkový, keďže ročná percentuálna miera nákladov v spotrebiteľskom úvere nie je dojednaná. Zároveň za nedôvodnú vyhodnotil námietku premlčania vznesenú žalovaným. Súd vec prejednal na pojednávaní dňa 30.10.2023 v neprítomnosti žalovaného a jeho právneho zástupcu, ktorí svoju neprítomnosť ospravedlnili v písomnom podaní zo dňa 23.09.2023, v ktorom súhlasili s prejednaním veci v ich neprítomnosti. Právna zástupkyňa žalobkyne na pojednávaní žiadala žalobe v celom rozsahu vyhovieť. Mala za to, že základ nároku je daný, výšku ponechala na úvahe súdu. Žalobkyňa, ktorá sa pojednávania zúčastnila, nežiadala v tomto spore, aby bola vypočutá a súdu nedoplnila svoje skutkové tvrdenia k výške primeraného finančného zadosťučinenia nad rámec uvedený v žalobe.

6. Na základe takto zisteného skutku stavu, súd právne uzatvára:

Podľa § 1 Zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, tento zákon upravuje práva spotrebiteľov a povinnosti výrobcov, predávajúcich, dovozcov a dodávateľov, pôsobnosť orgánov verejnej správy v

oblasti ochrany spotrebiteľa, postavenie právnických osôb založených alebo zriadených na ochranu spotrebiteľa (ďalej len „združenie“) a označovanie výrobkov cenami.

Podľa § 2 písm. a) Zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, na účely tohto zákona sa rozumie a) spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti, zamestnania alebo povolania.

Podľa § 3 ods. 3 Zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

Podľa § 3 ods. 5 Zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

7. Z citovaného ustanovenia § 3 ods. 5 Zákona číslo 250/2007 Z.z. je zrejmé, že splnenie hmotnoprávných podmienok uvedených v tomto ustanovení zákona je úspech pri ochrane práv spotrebiteľa v dôsledku porušenia práv a povinností ustanovených týmto zákonom. Ďalšou podmienkou je, že porušiteľ voči ktorému sa spotrebiteľ domáha zdržania sa protiprávneho konania a odstránenia protiprávneho stavu pri poškodzovaní záujmu spotrebiteľa a v konaní o svoju ochranu bol úspešný. Práve citované ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa v poslednej vete § 3 ods. 5 zákona uvádza úpravu z ktorej vyplýva, že ak si spotrebiteľ úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej či už týmto zákonom alebo osobitným predpisom, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom alebo iným predpisom zodpovedá.

8. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešne uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom číslo 250/2007 Z.z. alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práva alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože stačí, ak tá ujma tu je. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy (rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 3Co/20/2017 zo dňa 04.05.2017).

9. Inštitút primeraného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Právna teória, ako aj aplikačná prax spájajú inštitút náhrady škody výlučne so znížením majetku a ušlým ziskom. Náhrada škody ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky ako konštantnej judikatúry sleduje výlučne reparačnú funkciu.

10. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení treba vychádzať z toho, že toto má plniť nielen funkciu satisfakčnú, ale aj funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi. Zároveň ho treba chápať ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojim úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že určením neprijateľnej zmluvnej podmienky je možné predpokladať, že dodávateľ ďalej v takomto konaní nebude pokračovať. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia, táto vždy závisí od úvahy súdu. Pri jej určovaní sa zohľadňujú rôzne kritériá, a to hlavne intenzita, časové trvanie závadného konania, satisfakčná a sankčná funkcia. Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 6Cdo/127/2017 citované ustanovenie má plniť satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť

ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitným predpisom. Pod úspešné platenie porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napríklad nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve.

11. Vykonaným dokazovaním mal súd za preukázané, že čo do základu je nárok žalobkyne v celom rozsahu dôvodný. Žalobkyňa bola úspešná v predchádzajúcom súdnom spore pod spisovou značkou 13C/321/2015, keď KS v Prešove rozsudkom sp. zn. 17Co/25/2022 zo dňa 27.10.2022 zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie a zaviazal žalovaného vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 788,70 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,15% ročne z dlžnej sumy odo dňa 29.08.2015 do zaplatenia. Rozhodnutie súdu nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňom 30.11.2022. Odvolací súd považoval úver, ktorý poskytol žalovaný žalobkyni za úver bezúročný a bezpoplatkový a to z dôvodu, že ročná percentuálna miera nákladov nie je v spotrebiteľskom úvere dojednaná. Za nedôvodnú považoval námietku premlčania vznesenú žalovaným. Čo do základu tak je možné konštatovať, že v súlade s § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa, vznikol žalobkyni nárok na primerané finančné zadosťučinenie. Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 6Cdo/127/2017 primerané finančné zadosťučinenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti. Napríklad nárok zo zodpovednosti za škodu z bezdôvodného obohatenia alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, zákon nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody alebo bezdôvodného obohatenia je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie, či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu. Pri posudzovaní predmetného nároku je potrebné podrobiť prieskumu a vyhodnotiť, či v danom zmluvnom vzťahu existovala hrozba vzniku ujmy. Pre priznanie daného nároku pritom nie je relevantné, či ku vzniku ujmy aj reálne došlo alebo nie. Na to, aby všeobecný súd priznal spotrebiteľovi nárok na primerané finančné zadosťučinenie, úplne postačuje len samotná existencia hrozby vzniku ujmy počas účinnosti Zákona číslo 250/2007 Z.z. Žalovaný preukázateľne porušil práva žalobcu ako spotrebiteľa. Súd považoval samotný nárok žalobcu na primerané finančné zadosťučinenie za dôvodný a žalobe vyhovel. Žalovanému svedčí pasívna vecná legitímácia vyplývajúca z hmotného práva. Súd je toho názoru, že základ nároku na primerané finančné zadosťučinenie je daný. Je dôležité, pokiaľ ide o preukazovanie ujmy, súd citujúc rozhodnutie Najvyššieho súdu 6Cdo/127/2007, je súd toho názoru, že sa nevyžaduje vznik ujmy. Výška priznaného finančného zadosťučinenia sa následne odvíjala od vlastnej úvahy súdu vychádzajúc zo skutkových tvrdení žalobcu. Vychádzal z toho, že kritériom kvantifikácie nároku by mali byť najmä okolnosti, za ktorých k porušeniu došlo, ich dosah na sféru individuálnych preferencií spotrebiteľa, ako aj na závažnosť porušenia práv spotrebiteľa. Konkrétna výška primeraného finančného zadosťučinenia musí zohľadňovať skutkové okolnosti a spĺňať požiadavku primeranosti. Žalobkyňa si svoj nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia odôvodnila len svojou úspešnosťou v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia a že si uplatňuje satisfakciu za porušenie jej práv ako spotrebiteľa, ktoré bola nútená brániť. Neuviedla, či konanie žalovaného a následne domáhanie sa vydania bezdôvodného obohatenia, viedlo k vzniku aj iných negatívnych dôsledkov v jej súkromnom a spoločenskom živote. Tieto svoje skutkové tvrdenia žalobkyňa nedoplnila ani na nariadenom pojednávaní dňa 30.10.2023, ktorého sa osobne zúčastnila. Právna zástupkyňa žalobkyne nežiadala žalobkyňu vypočuť. Keďže uvedenými skutočnosťami žalobkyňa neargumentovala, súd považoval výšku primeraného finančného zadosťučinenia v sume 100 Eur za v celom rozsahu dôvodnú. Vychádzal zo skutočnosti, že na strane

žalovaného došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia. Neboli preukázané ďalšie negatívne dôsledky v súkromnom alebo spoločenskom živote žalobkyne, ktoré by boli dôsledkom konania žalovaného pri uplatňovaní si nároku v základnom konaní pod spisovou značkou 13C/321/2015. Priznaná suma primeraného finančného zadosťučinenia zodpovedá účelu a poskytuje žalobcovi ako spotrebiteľovi satisfakciu a odradí dodávateľov od porušenia práv spotrebiteľa. Súd za rozhodujúcu skutočnosť pri priznávaní tejto sumy primeraného finančného zadosťučinenia považoval aj dĺžku pôvodného konania vedeného pod sp. zn. 13C/321/2015, keď žalobkyňa po dobu skoro 7 rokov podstúpila spor s dodávateľom v súdnom spore, v ktorom bola úspešná. Na záver súd pripomína, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemá slúžiť na obohatenie spotrebiteľa ani kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale ide o nárok, ktorým sa reparuje ujma nemateriálnej povahy a musí zostať na úrovni a funkcii účinného odradzujúceho prostriedku ochrany (rozhodnutie Krajského súdu v Prešove 2Co/137/2016, 17Co/17/2018 a 9Co/50/2018). Súd sa v žiadnom prípade nestotožňuje s argumentáciou žalobkyne, ktorou požadovala zhodne s pôvodným konaním sumy primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 788,70 Eur, ktoré sa rovná výške bezdôvodného obohatenia v základom konaní. Súd pripomína, že podľa jeho názoru sa jedná o úplne odlišné inštitúty, ktoré plnia rôzne funkcie a nie je ich možné stotožňovať. Z tohto dôvodu súd priznal žalobkyni sumu 100 Eur titulom primeraného finančného zadosťučinenia a v prevyšujúcej časti jej žalobný návrh ako nedôvodný zamietol.

12. O trovách konania súd rozhodol v súlade s § 255 ods. 2 CSP. Z dôvodovej správy k ustanoveniu § 255 CSP vyplýva, že v tomto ustanovení sa premieta zásada úspechu v spore ako esenciálne kritérium priznania náhrady trov konania. Predkladateľ k ustanoveniu § 255 CSP dodal, že podľa kritéria úspechu v konaní môže súd priznať náhradu trov konania v plnej výške aj v prípade, ak súd priznal nárok úspešnej strane, avšak nie v požadovanej výške. Ide o prípady, kedy výška nároku závisí od úvahy súdu. Príkladom je náhrada nemajetkovej ujmy, náhrada škody v peniazoch, ktorá nebola priznaná v požadovanej výške. Niet akýchkoľvek pochybností o tom, že v prejednávanej veci výška nároku žalobcu závisela od úvahy súdu. Úvaha súdu sa teda týkala skutkových okolností, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie o výške priznaného plnenia nie čo do základu uplatneného nároku. Podľa názoru súdu, aj v súčasnosti § 255 ods. 2 CSP v spojení s článkom 3 ods. 1 a 2 CSP zakladá priznať náhradu trov konania v plnej výške aj v prípade, ak súd priznal nárok úspešnej strane, avšak nie v žiadanej výške. Súd z tohto dôvodu žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% z prisúdenej sumy. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník po právoplatnosti tohto rozsudku postupom podľa § 262 CSP.

Poučenie:

2

7Csp/63/2023

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Prešov písomne v 2 vyhotoveniach.

V odvolaní sa uvedie ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, uvedie sa spisová značka. Ďalej sa uvedie proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie musí byť podpísané. Rozsah v akom sa rozhodnutie napáda môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.